

der altsaa kunne blive Tale om Ydelse af Lønreguleringsstillæg, der var større, ja maaske flere Gange større end selve Normallønningen. Dette vilde imidlertid være urimeligt, da saa høje Priser sandsynligvis vilde blive mødt med Foranstaltninger af særlig Art. I hvert Fald synes en Maksimumsgrænse paakrævet allerede af Hensyn til, at der ikke i en Lønningslov bør paalægges Statskassen Forpligtelser af uoverskuelig Rækkevidde. Princippet i Forslaget er med andre Ord det, at Lønningerne med en vis Træghed automatisk følger Prisbevægelsen, indtil denne har naaet en vis Procent over Prisniveauet i 1914, medens det derefter overlades Lovgivningsmagten at tage Bestemmelse om, hvad der eventuelt yderligere bør foretages, hvis Priserne stiger ud over den fastsatte Grænse. — Naar der fastsættes en Maksimumsgrænse for Lønreguleringsprocenten, vil det være rimeligt ogsaa at begrænse denne nedefter.

Under Hensyntagen til, at de foreslaaede Sætsler for Normallønningerne er fastsatte paa Grundlag af Priserne i 1914, og at Basistallet er valgt i Overensstemmelse med den foran udviklede Betragtning, er Maksimum og Minimum for Lønreguleringsprocenten foreslaaet sat til henholdsvis 50 og $\div 20$. Det maa imidlertid erkendes, at den Omstændighed, at den bevægelige Del af Lønningen udgør en forholdsvis meget større Del af de lavere Lønninger end af de højere, bevirker, at de lavest lønnede Tjenestemænd vil blive ret vanskeligt stillede lige overfor et Lønreguleringsfradrag, og det er derfor foreslaaet, at medens den almindelige Mindstegrænse for Lønreguleringsprocenten fastsættes til $\div 20$, skal der for Lønninger indtil 1999 Kr. ikke kunne anvendes lavere Lønreguleringsprocent end $\div 10$, og for Lønninger mellem 2000 og 2399 Kr. ikke lavere Lønreguleringsprocent end $\div 15$.

Den Omstændighed, at den bevægelige Del af Lønningen ikke stiger og falder parallelt med Stigning og Fald i Lønningens Totalbeløb, men danner en trindelt Skala, bevirker, at Forskellen mellem to

Lønninger kan være mindre end Forskellen mellem de Lønreguleringsfradrag, der rammer dem. Herved fremkommer det i og for sig urimelige Resultat, at der efter Fradraget bliver mindre til Rest af den højere Lønning end af den lavere. Denne fra Indkomstskatte-Teknikken velkendte Mangel ved Skalaens Opbygning kan kun fuldkomment tilfredsstillende undgaas ved Anvendelse af en meget stærk Differentiering eller ved udviklede Regler („Ratesystemet“ e. l.), Udveje som dog formentlig ikke kan komme i Betragtning i nærværende Sammenhæng. Naar Lønreguleringsprocenten udgør samme Tal for alle Lønningstrin, bliver dog de Tilfælde, hvor den nævnte Urimelighed forekommer, af ganske underordnet Betydning, idet det Beløb, det kan komme til at dreje sig om, udgør fra 1—4 Kr. aarlig, naar Lønreguleringsprocenten er $\div 5$, fra 1—9 Kr. naar Procenten er $\div 10$, fra 1—14 Kr. naar Procenten er $\div 15$ og fra 1—19 Kr. naar Procenten er $\div 20$. (Eksempel: for en Normallønning paa 3199 Kr. er den bevægelige Del 2200 Kr., for en Normallønning paa 3200 Kr. er den bevægelige Del 2300 Kr. Hvis Lønreguleringsprocenten er $\div 10$, udgør de regulerede Lønninger henholdsvis $3199 \div 220 = 2979$ Kr. og $3200 \div 230 = 2970$ Kr.). Man har ikke anset det for nødvendigt at der træffes særlige Bestemmelser til at afbøde Urimeligheder af saa ringe Betydning som disse. Men den her omtalte uheldige Virkning af Skalaens Trindeling forøges i væsentlig Grad, naar der overfor forskellige Lønningegrupper anvendes ulige store Lønreguleringsprocenter. For en Normallønning paa 1999 Kr. udgør den bevægelige Del 1600 Kr., for en Normallønning paa 2000 Kr. er den bevægelige Del 1700 Kr.; de laveste Lønreguleringsprocenter, der kan bringes til Anvendelse paa disse to Lønninger, er efter Forslagets § 6, 1ste Stykke henholdsvis $\div 10$ og $\div 15$; de hertil svarende Lønreguleringsfradrag er henholdsvis 160 og 255 Kr., og de regulerede Lønninger udgør altsaa $1999 \div 160 = 1839$ Kr. og $2000 \div 255 = 1745$ Kr. Paa samme Maade